

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.III.20.373/2021/6.

A felperes:

felperes neve (felperes címe)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Nagy-Kozák és Pátzay Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Nagy Gábor Mátyás ügyvéd ügyvédi iroda címe)

Az alperes:

alperes neve (alperes székhelye)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Varga István ügyvéd (jogi képviselő címe)

A per tárgya:

Kártérítés

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Fővárosi Törvényszék 5.P.20.137/2021/8.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

A felperes 5.P.20.137/2021/9.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 254 000 (kettőszázötvennégyezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy az állami adóhatóság felhívására a Magyar Államnak fizessen meg 2 338 000 (kettőmillió-háromszázharmincezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperessel szemben társtettesként nyereségvágyból, különös kegyetlenséggel, védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetett emberölés büntette és bűnsegédként elkövetett életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt indult büntetőeljárás, amelyben az illetékes bíróság 2011. január hó 26. napján elrendelte előzetes letartóztatását.

[2] A törvényszék neve a 2014. október 30. napján meghozott 24.B.1400/2013/163. számú ítéletével a felperest felmentette az ellene emelt vádak alól, és az – addig többször meghosszabbított – előzetes letartóztatását megszüntette. Az ítélettel szembeni fellebbezés folytán eljár alperes a 2015. szeptember 22. napján meghozott 1.Bf.36/2015/62. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte a felperes vonatkozásában, és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasította, továbbá elrendelte a felperes előzetes letartóztatását.

[3] A megismételt eljárásban a törvényszék neve a 2017. február 15. napján meghozott 10.B.62/2016/67. számú ítéletével megállapította a felperes bűnösségét társtettesként elkövetett emberölés büntetében, amely ítéletet az alperes a 2018. február 16. napján meghozott 6.Bf.186/2017/43. számú ítéletével megváltoztatott, és a felperest felmentette az ellene emelt vádak alól bizonyítottság hiányában. Egyidejűleg a felperes – addig többször meghosszabbított – előzetes letartóztatását megszüntette.

Az alperes ítéletével szemben az ügyészség fellebbezéssel élt, amelyet azonban visszavont, így az ítélete a felperes vonatkozásában 2018. május 3. napján jogerőre emelkedett.

[4] Az alperes a 6.Bf.186/2017/50-I. számú iratában értesítette a felperest és a jelen ügyben is eljáró jogi képviselőjét, mint védőjét az ítélet jogerőre emelkedéséről, azonban az nem tartalmazott tájékoztatást a Magyar Állammal szemben indítható kártalanítási eljárásról. Az értesítést a felperes jelen ügyben is eljáró jogi képviselője 2018. május 10. napján vette át, míg az a felperes címéről a „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza.

[5] A felperes 2018. november 5. napján adott megbízást a jelen ügyben is eljáró jogi képviselőjének a Magyar Állammal szembeni kártalanítási eljárás megindítására, amely alapján a kereset benyújtása 2019. január 29. napján történt meg. Az eljárás ugyanakkor megszüntetésre került, mivel a keresetet a felperes nem a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (Be.) 583. § (1) bekezdése szerinti jogvesztő határidőn belül nyújtotta be.

A felperes keresete és az alperes védekezése

[6] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 29 225 000 forint kártérítés megfizetésére. Érvényesíteni kívánt jogként a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:548. § (1) és (2) bekezdését, 6:549. § (1) bekezdését, 6:522. § (1) és (2) bekezdését, valamint 6:527. § (1) bekezdését jelölte meg. Előadta, az alperes elmulasztotta a Be. 583. § (5) bekezdésében meghatározott tájékoztatási kötelezettség teljesítését, amely kirívóan súlyos és nyilvánvaló jogalkalmazási hiba miatt került olyan helyzetbe, hogy nem tudta érvényesíteni a kártalanítással összefüggő igényeit az erre előírt jogszabályi határidőn belül. Ezzel álláspontja szerint számára az alperes kárt okozott azzal az összeggel, amelyet az állam fizetett volna kártalanításként, amely napi 10 000 forint összeggel számolva 22 320 000 forint összegű sérelemdíjből és összesen 6 905 000 forint elmaradt jövedelemből áll. A sérelemdíj körében hivatkozott arra, hogy határon túli terület neve települt át, így az előzetes

letartóztatása ideje alatt kislányával, édesapjával, barátaival a kapcsolattartás gyakorlatilag ellehetetlenült, kiemelkedően hosszú ideig állt személyi szabadságot korlátozó kényszerintézkedés alatt, súlyos bűncselekménnyel vádolták, ezért az előzetes letartóztatás az átlagosnál lényegesen súlyosabb megterhelést jelentett számára. Az elmaradt jövedelmét érintően állította, a 2011. január 21-i előzetes letartóztatását megelőzően a B... Kft.-től havi 75 000 forint összegű, míg a 2015. szeptember 22-i előzetes letartóztatását megelőzően a C... Kft.-től havi 122 000 forint összegű jövedelemben részesült.

[7] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Nem vitatta, hogy a kártalanítási eljárás lehetőségéről tájékoztatást nem adott a felperes részére, mint ahogyan azt sem, hogy ezzel összefüggésben a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslat nem volt igénybe vehető. Érvelése szerint a tájékoztatás hiánya nem jogellenes, mivel egyrészt a tájékoztatásnak a Be. 583. § (5) bekezdése értelmében a jogerős felmentő ítéletben kell szerepelnie, azonban az a kihirdetésekor még nem emelkedett jogerőre, másrészt a tájékoztatási kötelezettség kizárólag a terhelt irányában áll fenn. Utalt arra, az alperes ítéletével szembeni ügyészi fellebbezés visszavonásáról szóló értesítés a felperes címéről „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza, azaz a felperes az abban foglaltakat saját magatartására visszavezethetően nem ismerte meg. Az értesítő így a felperes döntéseit nem befolyásolta, ezért nincs okozati összefüggés az értesítésben foglaltak és azon tény között, hogy a felperes mikor érvényesíthette igényét a Magyar Állammal szemben. Véleménye szerint a tájékoztatás hiánya nem alapozhat meg kártérítési felelősséget, az ugyanis a terhelt vagyonát nem befolyásolja, mivel míg az igényt a jogosult nem érvényesíti határidőn belül a bíróságon, az csak egy vagyoni érték nélküli perindítási jogosultság, amely csak akkor ölt vagyoni jelleget, ha azt a jogosult a bíróságon határidőben érvényesíti. Kitért arra, a felperes jogi képviselőjének 2018. november 5. napján adott megbízást a kártalanítási per indítására, tehát még 23 nap állt rendelkezésre a kártalanítás iránti kereset benyújtására. Vitatta a sérelemdíj összegét annak eltúlzottsága és a köztudomású sérelmeket meghaladó többsérsérelmek bizonyítatlansága miatt. Az elmaradt jövedelmet sem tartotta bizonyítottnak, mivel a munkaszerződésekben három hónapos próbaidőt kötöttek ki, amelynek időtartama a B... Kft.-vel kötött munkaszerződés esetében az előzetes letartóztatás elrendelésének időpontjáig el is telt, és a felperes nem igazolta, hogy a próbaidő alatt a munkaszerződések nem szűntek meg. Emellett a B... Kft. 2013. április 19. napján felszámolás alá került, majd 2014. június 17. napján törölték a cégnyilvántartásból, míg a C... Kft.-t 2015. június 15. napján az illetékes cégbíróság megszűntnek nyilvánította, kényszerszünetét rendelte el, és a 2016. március 4. napján a szintén törölték a cégnyilvántartásból.

Az elsőfokú ítélet

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 508 000 forint perköltséget és az államnak 1 500 000 forint illetéket. Határozatának indokolása szerint az alperes által meghozott felmentő ítélet jogerőre emelkedését megállapító értesítésben szerepelni kellett volna a tájékoztatásnak a kártalanítási eljárás lehetőségéről és határidejéről, amely nem vitatottan elmaradt. A jogszabály egyértelmű tájékoztatási kötelezettséget ír elő, ezért arra a következtetésre jutott, hogy az alperes jogellenes magatartása felróható. Rámutatott, a jogerős felmentést követően az előzetes letartóztatásban töltött hosszú idő megalapozza a felperes kártalanításra való jogosultságát, mivel jogszabály rendelkezik a kártalanítási eljárás indításáról. A kárösszegezését azonban nem vizsgálta, miután a jogellenes magatartás és a kár közötti okozati összefüggést nem találta megállapíthatónak. A felperes ugyanis a felmentő ítélet jogerőre emelkedéséről szóló értesítést nem vette át, az „nem kereste” jelzéssel érkezett

vissza, így ha benne lett volna a szükséges tájékoztatás a kártalanítási eljárásról, akkor sem szerzett volna arról tudomást a felperes, és ugyanúgy elmulasztotta volna a kártérítési per megindításának határidejét. Megjegyezte, a felperes 2018. november 5. napján megbízást adott jogi képviselőjének a kártalanítási eljárás megindítására, ezért ahhoz a jogvesztő határidőn belül még több hét állt rendelkezésre, figyelemmel arra is, hogy a büntetőeljárásban is a felperes jogi képviselőjét ellátó ügyvédnek az eljárás megindításához szükséges iratanyag összeállítása kevésbé okozhatott nehézséget. A felperes jogi képviselője ugyanakkor téves jogértelmezés folytán csak határidőn túl nyújtotta be a kártalanítási eljárás megindítására irányuló keresetlevelet.

A fellebbezés és a fellebbezési kérelem

[9] Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését és másik elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan a keresete szerinti megváltoztatását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak hivatalból kellett volna észlelnie kizárását, mivel a határozataival szembeni fellebbezéseket másodfokon az alperes bírálja el, amely a két bíróság között egyfajta alá-fölérendeltségi viszonyt feltételez, másrészt szakmai és személyi összefüggés van a bíróságok között a bírói előmenetelre tekintettel, és így a pártatlanság látszata sérült. Kiemelte, magában az a körülmény, hogy „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza a felmentő ítélet jogerejére vonatkozó értesítés, nem eredményezheti az alperes mentesülését. A kézbesítési vélelem szabályai szerint ugyanis a küldeményt kézbesítettnek kell tekinteni, annak hiányában a kártalanítási per jogvesztő határideje sem indulhatott volna meg, így nem lehet a kézbesítés tényét eltérően megítélni a kártalanítási és a jelen kártérítési per szempontjából. Hivatkozott a Kúria Pfv.IV.22.074/2017/12. számú ítéletében foglaltakra, miszerint a Be. 583. § (5) bekezdésében foglalt kötelezettség megszegése megteremti az okozati összefüggést a jogellenes magatartás és a bekövetkezett kár között, és nincs jelentősége annak, hogy a felperes máshonnan tudomást szerezhetett a kártalanítási igényről. Kifogásolta, az elsőfokú bíróság nem adta indokát, hogy jogkérdésben miért tért el a Kúria ezen határozatától. Előadta, a kártalanítás iránti keresetlevél benyújtásához több évvel korábbi, volt munkahelyeit kellett felkeresnie, munkáltatói igazolásokat kellett beszereznie, olyan gazdasági társaságoktól, amelyek többször székhelyt is változtattak, így az okiratok igazolása, felkutatása és megszerzése több időt vett igénybe.

[10] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Érvelése szerint a felperes a Pp. 12. § f) pontja szerinti kizárási okot jelölt meg, amelyet a Pp. 15. § (2) bekezdésére figyelemmel már nem érvényesíthet, mivel az elsőfokú eljárásban az általa állított elfogultság ténybeli alapját mindvégig ismerhette, annak hátterében nem az eljáró bíró személyében vagy körülményeiben rejlő utóbb felismerhető bármely tény áll. Változatlanul fenntartotta azt az álláspontját, hogy a tájékoztatási kötelezettség elmulasztása nem lehet kártérítési felelősséget megalapozó károkozó magatartás, mivel a tájékoztatás elmaradása a terhelt vagyonát nem befolyásolja. Hangsúlyozta továbbá, önmagában kártérítési felelősséget egy jogellenes mulasztás nem alapozhat meg, ahhoz a kártérítési felelősség valamennyi szükségképpen elemének fenn kell állnia, amely azonban a jelen esetben nem valósult meg. Utalt arra, a kézbesítési vélelem, mint jogi fikció azon a valós tényen alapult, hogy a felperes nem vette át a küldeményt, ezért a küldemény tartalma a felperes tudatát a kártalanítással kapcsolatos ismereteit – tartalmától függetlenül – semmilyen módon sem befolyásolhatta. Megítélése szerint az okozati összefüggés hiányát támasztja alá a felperes személyes előadása is, miszerint már az előzetes letartóztatása során hallotta, hogy kártalanítási eljárást lehet indítani és az ügyvédje is

tájékoztatta erről, amikor még nem volt jogerős a felmentő ítélet. A felperes által hivatkozott határozattal összefüggésben utalt arra, a Kúria nem az okozati összefüggés fennállásáról fejtette ki álláspontját, hanem az csak azt erősítette meg, hogy olyan többlettényállás esetén, amikor jogsértő magatartással fosztják meg a kártalanításra jogosultat az igényérvényes lehetőségétől és az igényérvényesítése emiatt maradt el, lehetőség van kártérítési perben az előzményi perben előterjeszthető igény elbírálására. Jelen esetben azonban nem volt többlettényállási elem, továbbá annak tényállásától elérően a felperes az alperes küldeményét nem vette át és a kártalanítási pert is megindította. Kifejtette, a felperes a kártalanításai per megindítása miatt a Magyar Állam érdemi ellenkérelmével tudta volna bizonyítani azt az állítását, miszerint a megjelölt összeget kétséget kizáróan kártalanításként megítélte volna neki a bíróság. A felperes azonban konkrét tényállítást erre nézve nem tett, bizonyítási eszközt sem jelölt meg, és az eljárást megszüntető végzésből az derül ki, hogy a Magyar Állam érdemi védekezést is előterjesztett.

Az ítéltábla döntésének indokai

[11] A fellebbezés alaptalan.

[12] A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a fellebbezés 371. § (1) és (2) bekezdésében megjelölt tartalmi követelményei körében előadottak. E jogszabályi rendelkezésből következik, hogy korlátot nemcsak az képez, hogy a fellebbező fél milyen tartalmú másodfokú döntést kér, hanem az is, hogy azt milyen indokkal teszi, melyik eljárási vagy anyagi jogszabály megsértésére hivatkozik, tehát a másodfokú bíróság kötve van a fellebbezés indokaiban előadottakhoz.

[13] Ennek megfelelően a felülbírálat keretében – figyelemmel a fellebbezés indokaira – az ítéltábla egyrészt vizsgálta a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti felülbírálati jogkörében eljárva azt, hogy kizárási ok fennállása megállapítható-e, másrészt a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálati jogkörében azt, hogy az elsőfokú bíróság helyesen jutott-e arra a következtetésre, hogy az alperes kártérítési felelőssége nem áll fenn.

[14] Elsőként az ítéltábla a Pp. 369. § (1) bekezdése szerint felülbírálati jogkörében azt vizsgálta, hogy kizárási ok fennállása megállapítható-e.

A felperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság és az alperes közötti alá- fölérendeltségi viszonyra, valamint szakmai és személyi összefüggésre hivatkozott, amely a Pp. 12. § f) pontja szerinti kizárási okra utal. Eszerint a per elintézéséből ki van zárva és abban, mint bíró nem vehet részt az, akitől az ügy tárgyilagos megítélése egyéb okból nem várható. Lényeges azonban, hogy a Pp. 15. § (2) bekezdése szerint a 12. § f) pontban meghatározott kizárási okot a fél a tárgyalás megkezdése után csupán akkor érvényesítheti, ha valószínűsíti, hogy a bejelentés alapjául szolgáló tényről csak a tárgyalás megkezdése után szerzett tudomást, és a tudomásszerzést követően az okot haladéktalanul bejelenti. A felperes fellebbezésében ilyen tartalmú előadást nem tett, és az általa megjelölt körülményekről tudomással kellett rendelkeznie már az elsőfokú eljárásban is. Ezért a kizárási ok érdemi vizsgálatára nem kerülhetett sor, amely hiányában a Pp. 380. § b) pontja szerinti hatályon kívül helyezési ok sem áll fenn.

[15] Ezt követően az ítéltábla a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálati jogkörében vizsgálta az ítélet anyagi jognak való megfelelését.

A Ptk. 6:549. § (1) bekezdése alapján a bírósági jogkörben okozott kárért való felelősségre a közigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség szabályait – azaz a Ptk. 6:548. § (1)

bekezdésében foglaltakat – kell megfelelően alkalmazni. Az ilyen kár megtérítését igénylő félnek azt kell bizonyítania, hogy kára a bírósági szerv jogellenes tevékenységével vagy mulasztásával okozati összefüggésben keletkezett, és a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható. Lényeges, hogy a jogalkalmazó szervek kárért való felelősségét csak kirívóan súlyos jogalkalmazási, jogértelmezési tévedés, hiba elkövetése alapozhatja meg (BDT 2001. 1028, BDT 2008. 1817).

[16] Tény, az alperes a Be. 583. § (5) bekezdésében foglalt kötelezettsége ellenére nem adott tájékoztatást a felperesnek az ellene emelt vád alól felmentő ítélet jogerőre emelkedésére vonatkozó értesítésben az előzetes letartóztatás miatti kártalanítás iránti igény érvényesítésének lehetőségéről. Ezzel az alperes jogszabályt sértett, amely miatt nem vitásan rendes jogorvoslat nem volt igénybe vehető.

A Ptk. 6:548. § (1) bekezdése és 6:519. § alapján azonban polgári jogilag nem minden, az adott ágazatra vonatkozó jogszabályi előírást sértő magatartás jogellenes, hanem ezek közül csak az, amely kárt is okoz. A törvény a jogellenes károkozást tiltja (Ptk. 6:518. §), kártérítési felelősség a jogellenes károkozáshoz kapcsolódik (Ptk. 6:519. §), polgári jogi értelemben minden kárt okozó magatartás jogellenes kivéve, ha a károkozó magatartás jogellenességét kizáró ok áll fenn (Ptk. 6:520. §). A magánjogi jogellenesség ezért nem azonos a jogszabálysértéssel, a bírósági jogsértéssel. A magánjogi jogellenesség magából a károkozásból következik, mert a magatartás a károkozás általános tilalmába (Ptk. 6:518. §) ütközik (hasonlóan: BH2021. 256). Következésképpen az alperes magatartása akkor jogellenes polgári jogi értelemben véve, ha az okozta a felperes által állított kár bekövetkezését.

[17] A felperes kárát abban jelölte meg, hogy az alperes tájékoztatási kötelezettségének elmulasztása miatt kártalanítási igényét nem tudta érvényesíteni, és az alperessel szemben a kártalanítás körében is érvényesíteni kívánt összegű kártérítést érvényesített azon az alapon, hogy a kár az az összeg, amit az igényérvényesítés megtörténte esetén a kártalanítás iránti eljárásban hozott döntés eredményeként kapott volna. Ilyen esetekben főszabály szerint csak az igényérvényesítésnek, a bírósághoz fordulásnak, mint személyiségi jognak a sérelmére alapított, azzal arányos sérelemdíj iránti igény érvényesíthető (BH 2013. 89). Olyan többlettényállás esetén – mint ahogyan arra a Kúria a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett Pfv.IV.22.074/2017/12. számú ítéletében rámutatott –, amikor a közhatalom gyakorlásával okozott kár megtérítése iránti igény alapja a jogsértő magatartás miatt a jogszabályi rendelkezésen alapuló, igényérvényesítés lehetőségétől való megfosztás, és emiatt az igény érvényesítése elmaradt, lehetőség van a kártérítési perben az előzményi perben előterjeszthető igény – adott perben irányadó szempontok figyelembevételével való – elbírálására. Ezért az alperes érvelésével ellentétben nem kizárt kártérítési perben a kártalanítás iránti perben előterjeszthető igény elbírálása. A Kúria ítéletéből azonban a felperes álláspontjától eltérően nem következik, hogy önmagában a mulasztás alapozza meg a kártérítési igényt, ahhoz ugyanis szükséges az okozati összefüggés fennállta is, erre utal az „emiatt az igény érvényesítése elmaradt” szövegrész. Nem tért el tehát az elsőfokú bíróság a Kúria fenti határozatában foglaltaktól jogkérdésben akkor, amikor vizsgálta a kártérítés feltételeinek körében, hogy a kártalanítás iránti igény érvényesíthetősége milyen okból maradt el, az összefüggésben áll-e az alperes mulasztásával.

[18] Az okozati összefüggés megítélésekor abban a kérdésben kell állást foglalni, hogy a károsodáshoz vezető okfolyamatban a jogellenes és felróható magatartás milyen szerepet játszott. Az okozati összefüggés fennállása szempontjából a bírói gyakorlat az ún. *conditio sine qua non* formulát (nélkülözhetetlen feltétel formulája) tekinti kiindulópontnak, amely szerint oknak tekinthető az eredmény minden olyan előzménye, amely nélkül az eredmény nem következett volna be úgy és akkor, mint ahogyan és amikor bekövetkezett. Ennek a

formulának az alkalmazása azonban az oksági folyamatot a végtelenbe vezeti vissza, így az önmagában a jogi okozatosság megállapítására nem alkalmas, a jogi felelősséget csak a releváns okok alapozhatják meg. Az oksági láncolatban relevánsnak, meghatározónak az az ok tekinthető, amely az események rendszerinti lefolyása mellett – az általános élettapasztalat szerint – alkalmas az eredmény létrehozására (EBH2008. 1868).

[19] Jelen esetben a felmentő ítélet jogerőre emelkedéséről szóló – a Be. 583. § (5) bekezdése szerinti tájékoztatást elmulasztó – értesítés a Be. 70. § (7) bekezdése alapján minősül kézbesítettnek, amely vélelmezett kézbesítés, így az azt jelenti, hogy a címzett a küldeményt ténylegesen nem vette át, azonban a kézbesítettnek tekintés folytán – függetlenül a küldemény tartalmának tényleges ismeretétől – beálltak a kézbesítéshez fűződő jogkövetkezmények, így a Be. 583. § (1) bekezdésében meghatározott jogvesztő keresetindítási határidő megkezdődött. Az okozati összefüggés kapcsán azonban jelentősége van annak, hogy az értesítés tartalmát a felperes ténylegesen nem ismerte meg. Miután ugyanis a felperes az értesítést nem vette át, és a saját nyilatkozata szerint 2018. november 3. napjáig nem is tartózkodott Magyarországon (8. sorszámu jegyzőkönyv 4. oldal második bekezdés), a helyes tájékoztatásról sem szerezhette volna ténylegesen tudomást. A felperes magatartását tehát az értesítés tartalma nem befolyásolta, azaz az alperes mulasztása hiányában, a kötelezettsége teljesítése esetén is ugyanaz az eredmény következik be, nevezetesen az alperes részéről ténylegesen a felperes nem szerez tudomást a kártalanítási eljárás lehetőségéről.

[20] Lényeges mindemellett, hogy a felperes – az alperesi tájékoztatás elmulasztása ellenére – tudomást szerzett arról a Be. 583. § (1) bekezdése szerinti határidőben, hogy kártalanítási eljárás megindítására van lehetőség, ennek érdekében ügyvéd részére megbízást is adott 2018. november 5. napján, azaz a jogvesztő határidőn belül, még olyan időpontban, amikor abból még 23 nap rendelkezésre áll a peres eljárás kezdeményezésére, így a kártalanítás iránti igény érvényesítésére lett volna lehetősége. A kártalanítás iránti keresetlevél elkészítése nem tekinthető ugyanis bonyolultnak annak tartalmára figyelemmel (5/F/1. szám alatti melléklet), és ahhoz a munkaviszonyok kapcsán csupán két munkaszerződés került becsatolásra, amelyeknek a felperesnek, mint munkavállalónak is rendelkezésre kellett állnia. A felperes fellebbezési állításával szemben így nem merülhetett fel igazolások felkutatása és megszerzése a volt munkahelyeknél, amelyek egyebekben a keresetindítási megbízás létrejöttét megelőzően már több évvel meg is szűntek. A felperes pedig a kártalanítás iránti kereset benyújtására a büntetőeljárásban is eljáró ügyvédnek adott meghatalmazást, akinek ismerete volt arról, hogy a felperes vonatkozásában a büntetőeljárás 2018. május 3. napján jogerősen befejeződött, amelyre tekintettel a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvényt annak 868. § (1) bekezdésére figyelemmel nem lehet alkalmazni, így kártalanítás iránti kereset előterjesztésére a Be. 583. § (1) bekezdése szerinti hat hónapos jogvesztő határidő az irányadó.

[21] Mindezek alapján nem a Be. 583. § (5) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettség teljesítésének hiánya fosztotta meg a felperest a kártalanítás iránti igény érvényesíthetőségétől. Helyesen jutott ezért az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy az alperes mulasztása és a felperes által állított kár közötti okozati összefüggés hiányzik, így a polgári jogi értelemben vett jogellenes károkozó magatartás is hiányzik az alperes részéről, amely miatt kártérítési felelőssége sem áll fenn.

[22] A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[23] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperesnek a jogi képviselővel felmerült, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján a kifejtett tevékenységgel – egy ellenkérelem

előterjesztésével – arányban állóan megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség.

[24] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 62. § (1) bekezdés g) pontja szerinti tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán előzetesen meg nem fizetett fellebbezési eljárási illeték viselésére a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján a felperes köteles.

Szeged, 2022. február 28.

Dr. Jobbágy Ildikó s.k.
s.k.
a tanács elnöke

Dr. Tolna András s.k.
előadó bíró

Dr. Dobler László
táblabíró